

ЗУПТР – Закон України “Про телебачення і радіомовлення” : від 21 грудня 1993 р. / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – К.: CD-вид-во “Інфодиск”, 2008.

ЗУПТР* – Закон України “Про внесення змін до Закону України “Про телебачення і радіомовлення” : від 12 січня 2006 р. / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – К.: CD-вид-во “Інфодиск”, 2008.

ЗУПТТС – Закон України “Про театри і театральну справу” : від 9 лютого 2006 р. / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – К.: CD-вид-во “Інфодиск”, 2008.

НПЗППА – Наказ “Про затвердження Положення про проведення атестації працівників підприємств, установ, організацій та закладів галузі культури”: від 16 липня 2007 р. / Міністерство культури і туризму України [Електронний ресурс]. – К.: CD-вид-во “Інфодиск”, 2008.

ОЗУПК – Закон України “Основи законодавства України про культуру” : від 19 лютого 1992 р. / Верховна Рада України [Електронний ресурс]. – К.: CD-вид-во “Інфодиск”, 2008.

Список використаних джерел

1. Артикуца Н. В. Мова права і юридична термінологія: Навч. пос. – 2-ге вид., змін. і доп. – К.: Стилос, 2004. – 277с.
2. Прадід Ю. Ф. У царині лінгвістики і права. – Сімферополь: Еліно, 2006. – 256с.

Анотація. У статті розглянуто особливості ідеографічної організації назв суб'єктів культурної діяльності на основі класифікаційних і диференційних сем у сучасному законодавстві України, зокрема у нормативно-правових актах, що регулюють когнітосфери культурного й мистецького життя.

Summary. The special features of ideographic arrangement of names of subjects of cultural activity on the basis of qualification and differentiation seems in modern Ukrainian legislation especially in laws which regulate cognitospheres of cultural life and life of art are examined in this article.

УДК 81'42

Сюта Г.М.

ПАРОНІМІЧНА АТРАКЦІЯ ЯК НОРМА ТЕКСТОТВОРЕННЯ У ПОЕЗІЇ НЬЮ-ЙОРКСЬКОЇ ГРУПИ

Серед визначальних характеристик мови поезії дослідники зазвичай називають орієнтацію на смислово-естетичну значущість образного вислову, опору на традиційний поетичний словник, свободу лексико-семантичної сполучуваності, можливість встановлення нових асоціативно-образних зв'язків між словами-поняттями, використання характерних для емоційно-експресивної мови словотвірних моделей, лінгвоестетичну модифікацію одиниць різних мовних рівнів, в тому числі й фонетичних [7, 323-325].

Акцентування уваги на показових семантичних процесах, що відбуваються у національній поезії на сучасному етапі її розвитку, актуалізує дослідження динаміки образної структури слів-понять, розширення ареалу їх асоціативно-образних зв'язків та визначення тенденцій семантизації віршової форми. Останній аспект безпосередньо пов'язаний із проблемою паронімічної атракції та відбиває специфічний спосіб організації поетичної мови, коли “постійна взаємодія звуків і смислу встановлює між ними співвідношення або парономастичне і анаграматичне, або фігуративне” [4, 81].

Теоретико-практичні праці В. Григор'єва, О. Северської, Л. Ставицької, І. Качуровського, В. Левицького, П. Тимошенка, І. Чередниченка, Л. Пустовіт, Н. Дащенко, О. Бірюкової, Л. Маленовського засвідчили, що характерна для лінгвостилістики увага до засобів звукової, звукосемантичної організації тексту зумовлена концептуальним націленням на дослідження образної структури слів як одиниць поетичної мови, на з'ясування ареалу їх асоціативно-образних зв'язків, вивчення актуальних механізмів і норм організації віршової форми та змісту.

Мовотворчість авторів Нью-Йоркської групи (Е. Андіївської, Б. Бойчука, Б. Рубчака, В. Вовк, Ж. Васильківської, Ю. Коломийця, П. Килини) хронологічно належить до другої половини ХХ ст., коли особливо виразно проявилось зацікавлення звуком як мінімальною змістовою, змістоутворювальною формантою поетичного тексту. Вивчаючи екстра- та

інтралінгвальні чинники цієї ситуації, дослідники сходяться на думці, що об'єктивно це зумовлено загальною фоносемантичною переорієнтацією віршової мови, коли й автор, і читач стали чутливішими, сприйнятливішими до імпліцитно закладених у віршовій мові звуко-сміслових модуляцій. Як наслідок, спрямована на посилення виражальності тексту фонетична гра, що була властива і мові поезії попередніх періодів, систематизується до рівня поетичної норми й категоризується в понятті *паронімічна атракція (ПА)*. Його впровадження в активний науковий обіг констатує устійнення тенденції до звукової та семантичної скорельованості текстотворення, при якій “звукова щільність тексту [...] досягає такого рівня, що всі або майже всі слова вірша виявляються включеними у сув'язь звукових перегуків” [3, 168].

Закріплення ПА як фоносемантичної норми віршування, продуктивного і наскрізно простежуваного засобу організації поетичної мови, крім відзначеного, детермінована також потребою оновлення способів поетичного мововираження: “щоб сказати нове, втілити або передати ще нікому достеменно не відомий, але близько відчутний поетові зміст, необхідно подолати “споконвічний спосіб вираження” [5, 86]. Очевидно, що віднаходження оказіональних смислових зв'язків між етимологічно неспорідненими близькозвучними словами – один із ефективних шляхів подолання такого усталеного традицією виражального автоматизму.

Вивчення звуко-сміслових кореляцій як стилістичного механізму моделювання загального інтелектуально-лінгвального простору поезії Нью-Йоркської групи пов'язане з проблемою диференціювання звукових перегуків на рівні рими та верлібру. Адже відомо, що позиція рими традиційно вважається слабкою для атракції, оскільки цей версифікаційний засіб не зумовлює встановлення фоносемантичних відношень, а тільки “створює багатий звуковий повтор, який посилює музикальність віршованої мови” [8, 315- 316]. Пор. також думку О. О. Бірюкової: “як основний організуючий засіб у метричній композиції віршування, рима зобов'язує до фонетичної схожості, отже, розгляд звукових повторів, співзвучностей у кінці віршового рядка є невиправданим і небажаним” [2, 55]. Натомість саме неримований, нерівнонаголошений верлібр звільняє свідомість і автора, й читача від примусового укладання віршової форми у стереотип співзвучності кінця рядка. Мовотворчість Е. Андіївської, Б. Рубчака, Б. Бойчука, Ю. Тарнавського особливо показова з цього погляду, оскільки вона не переобтяжена фоностилістичною інерцією, стереотипами сприйняття традиційних звукокомплексів.

Отже, спробуємо визначити основні структурно-типологічні різновиди звуко-сміслових зближень, які в комплексі формують фоносемантичну модель, норму паронімізації діаспорної поезії, а також простежити їх текстотвірну продуктивність.

Загальна типологія паронімічних кореляцій спирається на критерій диференційованості фонетичного складу зближуваних слів, відповідно до якого виокремлюються три основні типи атрактантів: *вокалічні*, *консонантні* та *метатетичні*. У їх рамках можлива (а з огляду на специфіку досліджуваних діаспорних ідіосистем почасти й необхідна) детальніша класифікація з конкретизацією підтипів звукових зближень та зазначенням функціонально-стилістичного навантаження кожного з них.

Спостережена В. Григор'євим закономірність щодо того, що в поетичній мові другої половини ХХ ст. основний паронімічний корпус формують атрактанти *вокалічного* типу (встановлення оказіональних звуко-сміслових відношень відбувається при збереженні незмінності консонантного складу за рахунок варіювання голосних) [див про це: 4, 192; також: 10, 15-16] справджується і щодо розглядуваної діаспорної мовотворчості (пор. спостереження О. Бірюкової [1 – 2]). Найвиразнішими і найлегшими для сприймання виявляються зближення, коли в позиції текстової суміжності, граматичної залежності, семантичного зв'язку опиняються неспоріднені в узусі слова, фонетичний склад яких відрізняється одним-єдиним голосним: *А там, де зорі сипав сприт./ Крізь серце – потойбіччя спрут* (Е. Андіївська); *Видмухує, аби кохання пал/ Тебе сягнув, ще заки я – на пил* (Е. Андіївська); *кує ненависть гордий герб у серці./ і навіть горб найжив зелену шерсть* (Б. Рубчак); *Габою губиться сузір'я./ Губою голубник порушили* (Е. Андіївська); *Я ж зорів лиш тоді, як зорив молимо/ тонкоперого птаха святе письмо* (Б. Рубчак); *ляже з тобою в ложе/ неродиця без лиця* (Б. Рубчак). Найпоєднованіше тенденція до встановлення таких відношень реалізована у верлібрах Е. Андіївської (*мав – мев, сприт – спрут, габою – губою* і т. ін) та в римованій поезії Б. Рубчака (*герб – горб, зорів – зорив, ляже – ложе, роки – руки*).

Додаткові фонетичні трансформації дещо утруднюють вичленування паронімічних структур, швидкість їх розпізнавання у тексті, надто ж якщо включені в атракцію дво- і багатоскладові слова з *тотожним консонантним складом, але різним набором голосних* не пов'язані граматично і належать до різних віршових синтагм: *Баянс всесвітнього активу./ Де вічності гуде октава* (Е. Андіївська); *Зелені ятірці з усесвіту висильні/ У мозку – плинні вежі – підтюпцем васальним* (Е. Андіївська); *Серед каварні – торс із тарілок/ киця../ Юнак смерчем підняв повітря куце* (Е. Андіївська); *Єдиним горлом – лялька-ледар./ Єдиним зором – злодій-лідер* (Е. Андіївська); *О Боже, зглянься, бо нема вже сили./ Гидь надто залила за шкіру сала*

(Е. Андiєвська); *І з витинанок кам'яних собор...*/ *Де шлунок атмосферний – ще сабур* (Е. Андiєвська); *Та подих, що нову подобу ліпить, – на дні життя – вже найтримкішу лопать* (Е. Андiєвська). Варто відзначити популярність таких звукових перегуків у ідіосистемі Е. Андiєвської.

До спорадично використовуваних підтипів вокалічної паронімії належать: а) нарощення голосного (*А день давився голодом і глодом* (Б. Бойчук); *Цілюю тебе цілу* (Б. Бойчук), б) переставляння голосних при збереженні тотожного порядку приголосних (*Свідомість, як на ланцюгу хижак*,/ *Де зрима – на одну суцільну пастку...*/ *В думках – не щільники – лускою пуста* (Е. Андiєвська) та в) ускладнення базової вокалічної ПА акцентним розподібненням атрактантів (*Усіх узутих у зябри забрало – / в усі виміри народу забрело* (Е. Андiєвська).

Другий базовий типологічний різновид ПА – *консонантний*. Він передбачає семантичне зближення етимологічно неспоріднених слів за рахунок співвідносного комплексу приголосних (вокалізм при цьому може варіювати в широких межах).

Структурна класифікація консонантних атрактантів ґрунтується на тому, що заміна одного приголосного іншим або нарощення нового звука може відбуватися в різних сегментах контекстно зближуваних одиниць – на початку слова (*Тримайся в тайні. Гайно своїх мнмих звершувать/ ховай* (Б. Рубчак); *Чорний чад/ Чорний сад* (В. Вовк), в середині слова (*Німфа на бильці німба/ Пливе за метеликом з міста* (Е. Андiєвська); *морок мозок ссе* (Е. Андiєвська); *Забаг би й я з моїх хмурних заваг/ зневажитись* (Б. Рубчак) або ж у кінцевій позиції (*Чорний жар/ Чорний жаль/ Чорний біль* (В. Вовк). Ці трансформації часто посилюються також зміною вокалічного складу: *Хай з обілованого звіра/ Нову поживу в вусі зварять* (Е. Андiєвська); *Щоб підскоком – через життєві вирви*,/ *Ще заки всі каварні – п'їтьми варвар* (Е. Андiєвська); *Заліг в інакшість, як в лунки окопи*,/ *І дме в хребти і двері із окапин* (Е. Андiєвська); *Й нутро, що доти – під надійним коцом*,/ *В спіраль розпилень, що – тривалість куцу* (Е. Андiєвська); *Наяда – в сукню одяглась, як в шкалик!*/ *Каварня – приступці прозрінь і школа* (Е. Андiєвська); *тьмяний натовп*,/ *десь із десять тисяч* (Ю. Тарнавський); *Єдина суть – устами співати в сутінь з уст життєдайну росу* (Б. Рубчак).

Зафіксовано також паронімічні кореляти, звукосемантичний баланс між якими визначають *відношення включення*. Вони виникають, коли “консонантний склад короткого слова включається в консонантний склад довшого слова” [3, 197]. Показове з цього погляду доповнення базового, квазіморфемного слова одним звуком, звукокомплексом, складом чи двома складами тощо: *дім ясний, рясний горіх* (В. Вовк); *Довго стигло, довго вкладалось*,/ *А потім блискавкою далось* (Е. Андiєвська); *Співати будем*,/ *пути забудем*,/ *славу здобудем* (Б. Рубчак); *Стирали людям ненависть з облич*,/ *здирали з них останки гідності*,/ *а ми з учителем на закрутах вулиць/ шукали проблиску погідності* (Б. Бойчук); *мислить звинно і безвинно їсть* (Б. Рубчак); *Коцарює, царює січень* (Б. Рубчак).

Ефективна з погляду фоностилістичної (і семантичної, і версифікаційної) організації віршової мови також комбінаторна паронімічна модель “*нарощення нового приголосного + зміна вокалічного складу*”: *Тополю пригублять очі*,/ *і щоки приголублять білі* (Б. Рубчак); *за долоні, що в місячних плесах/ про святість світять* (Б. Рубчак); *лякають день і ніч руїни кораблів*,/ *корони королів, птахи чужих провин* (Б. Рубчак); *відвертість витираючи з лиця*,/ *щоб пережити й переждати* (Б. Бойчук). Щоправда, іноді віддаленість двома ступенями фонетичних перетворень, що відбуваються на тлі контекстного дистанціювання атрактантів, може стати перешкодою для їх ідентифікації та для відчитування закладених у відповідній кореляції оказіональних семантичних відношень: *на оселю слив соконосних/ зимнокровних полків наслав* (Б. Рубчак); *суплячись під дощами ревними/ перелякані кривим зовом* (Б. Рубчак).

Метатетичний тип ПА, епізодично зафіксованих у діаспорній поезії, не руйнує закріплених у національній поетичній мові другої половини ХХ ст. фоносемантичних норм текстотворення. Він передбачає переставляння звуків, звукокомплексів, складів у межах зближуваних слів (зрідка – словосполучень). Пор.: *Довкола храму – хмара ворожа* (В. Вовк); *Аж латаття в літепле лопотить*,/ *Весь світ потоплять* (Е. Андiєвська); *Голубиться голубок/ До булок голубих* (Е. Андiєвська); *суворий/ аж страшний*,/ *мов старшина/ петлюрівської армії* (Ю. Тарнавський); *оселю слив соконосних/ зимнокровних полків наслав*,/ *бранок соняшних соннокосих* (Б. Рубчак). Очевидно, саме на цій підставі дослідниця О. О. Бірюкова стверджує: “психолінгвальний механізм її [метатетичної паронімії – Г. С.] рецепції складніший, ніж у попередніх структурних типах звукосемантичних зближень, оскільки передбачає кількеступеневе фоносемантичне співвіднесення” [1, 9].

Важлива передумова розпізнавання метатетичних паронімів – ступінь їх контекстуальної суміжності. Адже дистанційовані у тексті близькозвучні слова як атрактанти ідентифікуються важче, ніж при контактному чи мінімально віддаленому розташуванні. Наприклад, складними для сприйняття можуть виявитися звукові перегуки на зразок: *Щоб знов у завітних ранах...*/

червоно кричало. Щоб на нетесаних нарах/ народжувався у вічних скорчах обрію ранок (Б. Рубчак). Натомість безпосередній контекстний контакт і семантичне зрощення у структурах переліку, тричленної конструкції сприяють миттєвій ідентифікації звукових метафор: *Твій монумент, оклепаний, оплаканий,/ розсиплеться на ринь* (Б. Рубчак); *портрети протертих слів* (Б. Рубчак).

Сполучуваність слів на основі збігу (або ж мінімальної відмінності) звукового складу свідчить про найширші семантико-асоціативні можливості ПА, що дають змогу одному слову нарощувати різні близькозвучні відповідники. Як наслідок, у мові аналізованої поезії вичленовуємо характерні *паронімічні гнізда* – специфічні угруповання слів, які підтверджують “стилістичну актуальність” певного звукокомплексу. Наприклад, розгорнуте паронімічне гніздо, складники якого надалі формують звукоасоціативне поле, утворюється на консонантній основі *с // н*. Кількість звукоасоціативів, що входять до цього гнізда, постійно збільшується за рахунок віднаходження авторами щоразу нових корелятивів, як-от *син, синь, осінній, останній, осиний, сонце, сосна, заснути* і т. ін. Пор.: *Доц, сині незаконний син* (Е. Андієвська); *Рештки сині – в стільники осині* (Е. Андієвська); *ніч, що вирує в осінній, останній пісні* (Б. Рубчак); *сонце знов заснуло на сосні* (Б. Бойчук). Це підтверджує тезу В. Григор’єва про те, що “пароніми, уже заздалегідь об’єднані в індивідуальному словнику поета своєю матеріальною близькістю, провокують, підказують, а певною мірою і визначають напрямки [...] асоціацій, хоч і не обмежують їх свободи” [5, 278].

Обігрування базової для кореляції *життя – жито* консонантної основи *ж // т* автори реалізують у паронімічному ряді *жито – жати – жити – життя – жовтий*. Пор.: *Набридло, знаєш, груднем жати жито* (Б. Рубчак); *І ми собі казали, що життя – посіяних зернин дозріле жито* (Б. Бойчук); *жовте жито – мов корона* (В. Вовк); *живуть жовті нащадки* (Ю. Тарнавський).

Помітним складником розглядуваного фоносемантичного мікропростору є паронімізована епітетна сполука *білий біль*. Регулярність її текстового відтворення, повторюваність (у різних морфолого-синтаксичних модифікаціях) і в теренній, і в діаспорній поезії дає дослідникам підстави кваліфікувати цю звуково увиражену метафору як таку, що тяжіє до формульності, усталеності (пор.: Л. Ставицька [9], Г. Сjuta [10, 17], О. Бірюкова [2, 76]). Прогнозованість, передбачуваність такої сполучуваності підтверджують паралелі у мовостіях шістдесятників (*чи білий біль мій, а чи полудневий/ непроминальний сон мій* (В. Стус); *лечу над білим болем бездоріж* (Л. Костенко); *Болем збілілим безмовно кричать* (Б. Олійник) та аналізованій мовотворчості авторів Нью-Йоркської групи (*І проміє нас біллю до білих кісток* (Б. Бойчук); *ти білим болем ниєш у легенях* (Б. Рубчак); *білим болем прозрів лиш тоді, як побачив/ синьокриле мовчання в його очах* (Б. Рубчак); *вибілю болем уста* (Б. Бойчук).

Про певну стереотипність асоціацій, навіюваних звуковим образом слова, свідчать паралельні, синхронно актуалізовані в різних ідіосистемах співвіднесення *ранок – рана (ранок/ поправляє/ білі пов’язки на чолах,/ немов на ранах* (Ю. Тарнавський); *народжувався у вічних скорчах обрію ранок/ червоною раною* (Б. Рубчак), *місяць – місце (місяць крізь воду місять/ Ті, що пильнують місце* (Е. Андієвська); *В нім немає вже місця для місяця* (Б. Рубчак), *міста – мости: Місяць/ з м’яти,/ уста/ з міста/ на рентгенівських мостах* (Ю. Тарнавський); *У жилах кружляють міста,/ тремтять у очах мости* (Б. Рубчак); *щоб знову їх нести/ в нові міста і на чужі мости* (Б. Рубчак). Вони підтверджують загальнопаронімічний принцип встановлення семантичних відношень між узуально неспорідненими словами на ґрунті їх фонетичної співзвучності.

В аналізованій поезії виявлено численні багаточленні (головним чином трикомпонентні, рідше – чотирикомпонентні) паронімічні ряди, реалізовані в рамках єдиного віршового фрагменту. Таке моделювання контекстів – внутрішня ідіостильова норма поезії Е. Андієвської та Б. Рубчака: *Пливають, як віники,/ в вінках і без./ Їх жузом виникли* (Е. Андієвська); *Берег в кораблях душу зберіга у берега всі в боргу* (Е. Андієвська); *Кожен наступний ступінь/ мусить наступом стати* (Е. Андієвська); *Ступа, наче їде в ступі,/ ступні цеглиною тупить* (Е. Андієвська); *До місяця – яйце – із мармурових пащек,/ Де водограй – метилових гепардів спирту/... Бо ж дехто – для прозрінь, а дехто – задля спорту./ Тарпейську скелю в грудях, а в клітинах – Спарту* (Е. Андієвська); *Їсть диню і дума:/ Внизу дим – / Люди дома* (Е. Андієвська); *Віршам і снам не вір:/ то рев, то вир* (Б. Рубчак); *Свобода плавань тепер – полон, а путь полинова, тьмава* (Б. Рубчак); *Наді мною чайки танцюють прозорі гості/ піді мною злості горластий простір/ котить гирла, джерела, оселі, корені, брості* (Б. Рубчак); *новий послушний челядник/ сузір’я Лади ладнає* (Б. Рубчак). Наведені приклади, демонструють практично повний збіг звукових основ словотвірно та етимологічно неспоріднених слів.

Характерна риса розвитку ПА у творчості авторів Нью-Йоркської групи – свідоме використання звукоасоціативних можливостей *власних назв*: мовних знаків української та світової міфології (*новий послушний челядник/ сузір’я Лади ладнає* (Б. Рубчак); *дедалі далі крила Дедала* (Е. Андієвська), *У лісі усі ввічливі Уліссі* (Е. Андієвська), сакрально маркованих номінацій (*голе/ поле голосить/ голод/ Голгофа* (В. Вовк), імен історичних осіб, діячів культури

(І Суд Страшний – сирен виття, / Щоб десь – в майбутньому житті – / Пастушка й краєвид Ватто (Е. Андіївська).

У мовотворчості Ю. Тарнавського спостерігаємо атракцію власних назв у ракурсі встановлення поетичної псевдоетимології, коли поетонімові приписується певне значення, що розвивається у близькозвучному відповіднику: *в Харкові/ харкають на українську мову.../ на чорно збили/ в Чернівцях; возносить тебе/ Вознесенській/... білить Бєлий*.

Включені у звукосмислову кореляцію власні назви стають також засобом вираження історичних асоціацій, оцінки історичних осіб та подій: *Були вже в нас святі полки/ І Святополки окаянні* (В. Вовк); *Чорний жар/ Чорний жаль/ Чорний біль/ Чорнобіль* (В. Вовк). Зазвичай такі звукові метафори не тільки “свідчать про високу активність [...] у творенні смислових центрів, формуванні семантики тексту” [6, 9], але й виявляють аксіологічне навантаження.

Здійснене дослідження фоносемантичних механізмів організації мови діаспорної поезії підтверджує статус паронімічної атракції як сучасної категорії поетичної семантики, норми текстотворення.

У поезії Нью-Йоркської групи звукова подібність слугує вагомим важелем для контекстного зближення неспоріднених, неконтактних в узусі лексем на ґрунті їх фонетичної подібності, встановлення нових, не показових для загальномовної практики смислових відношень. З цією метою автори використовують найширший арсенал фоностилістичних засобів: варіюють консонантний та вокалічний склад, семантизують фонетичний образ власних назв, посилюють виражальність тропів. При цьому особливе відчуття звукоасоціативних можливостей поетичного слова зумовлює практично необмежену розбудову паронімічних парадигм, сприяє оформленню звукоасоціативних полів та моделюванню паронімічних рядів і гнізд, що засвідчують і прогнозовані, і непередбачувані звукосмислові зближення.

Список використаних джерел

1. Бірюкова О. О. Лінгвостилістичні особливості української діаспорної поезії 60 – 80-х років ХХ ст. // Автореф. дис. ... канд. філол. наук. 10.02.01 – українська мова. – Київ, 2004. – 20 с.
2. Бірюкова О. О. Лінгвостилістичні особливості української діаспорної поезії 60 – 80-х років ХХ ст. // Дис. ... канд. філол. наук. 10.02.01 – українська мова. – Київ, 2004. – 185 с.
3. Григорьев В. П. Звуковая организация стиха. Паронимическая аттракция // Очерки истории языка русской поэзии ХХ века. Поэтический язык и идиостиль. – М.: Наука, 1990. – С. 167 – 131.
4. Григорьев В. П. Паронимия // Языковые процессы современной русской художественной литературы: Поэзия. – М.: Наука, 1977. – С. 186 – 239.
5. Григорьев В. П. Поэтика слова. – М.: Наука, 1979. – 343 с.
6. Дащенко Н. Л. Паронімічна атракція в українській поезії 60 – 80-х років ХХ ст.: Автореф. дис. ... канд. філол. наук. – К., 1996. – 20 с.
7. Єрмоленко С. Я. Нариси з української словесності (стилістика та культура мови). – К.: Довіра, 1999. – 431 с.
8. Лесин В. М., Пулинець О. С. Словник літературознавчих термінів. – К.: Рад. школа, 1965. – 431 с.
9. Ставицька Л. О. Про паронімічну формулу *білий біль* у мові сучасної поезії // Стилістика української мови. – К.: КДПІ, 1990. – С. 18 – 25.
10. Сюта Г. М. Мовні інновації в українській поезії шістдесятників та членів Нью-Йоркської групи: Автореф. дис. ... канд. філол. наук. – К., 1995. – 20 с.

Анотація. У статті розглянуто лінгвостилістичні параметри фоносемантичної організації поезії авторів Нью-Йоркської групи. Паронімічна атракція (семантичне зближення на ґрунті фонетичної подібності) кваліфікується як визначальна характеристика індивідуальних стилів, норма діаспорного текстотворення. Вказано на основні способи паронімічного оформлення поетичного вислову.

Ключові слова: поетична мова, фоносемантична норма, індивідуальний стиль, паронімічна атракція, звукосмислові зближення, фоносемантична трансформація.

Summary. The article deals with the studies of linguostylistic parameters of phonosemantic organization of poetry by authors' of new-york poetic group. Paronymic attraction (semantic approximation on the base of phonetic similarity) defined as a principle characteristic of individual styles, the norm of diaspora creative system. The main means of paronymic designing of poetry are distinguished.

Key-words: poetic language, phonosemantic norm, individual style, paronymic attraction, phonosemantic approximation, phonosemantic transformation.